

Publicerad 2017-10-09 10:39 av Kozo

I mellanrummet.

Ni säger att det är fel och att jag kanske är för gammal. Och jag tänker att det inte är så här jag skall skriva.

När mina ord bara blir blommor och rutorna på en duk, och det tickande ljudet av en gul kösklocka i ett kök i Alvesta. Som att ingen annan griper efter dem, lägger jag dem i långa rader, som patiens. Jag krokmar förstås, för vem orkar lägga allt på plats, när ingen längre tror eller lyssnar.

Ni säger att världen blir ett objekt och att någon är instängd i sig själv, när det enda jag känner är att jag är fri.

Gårdagen som tog, morgondagen, en liten gnutta av ingenting.

Du finns inte längre som hon eller han och jag undrar var jag fanns i allt detta.

Kan jag skriva ännu en gång om en krokodil eller ska jag bara ligga still och vänta, tills ni har sagt att det är okej?

Nu får du röra dig, rita linjer i rummet som jag inte får överträda för att det är så det skall vara. Det är så det ÄR.

Att jag skall ställa mig på platsen som ni har bestämt.

Sitt still och tig, virka en korg och ha den på ditt huvud.

Det finns en bildstorm i mig och jag är rädd att den skall försvinna för att ingen någonsin har orkat lyssna, för att det är fel.

Det är inte så här jag skall skriva.

Gör det på ett annat vis.

Välj ett vapen.

Medan ansiktet på ett barn som aldrig har funnits blir till i mellanrummet. I rummet mellan papperet och pennan som jag håller i min hand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kozo med Poeter.se id #45643 innehar upphovsrätten